

Weinrauch Ingrid

Egy kád víz

I.

Egy kádnyi ártatlan, habos vízben ázni,
a testrészek eltűnnek a víz alatt, és
ott, a vízben egy másik világ, a víz
világegyeteme nyílik meg.

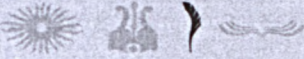
A fejem és a testem két külön világban,
mint ahogy e kettő is két külön világ,
a térdeim még a fejemmel vannak, de
tudni ösztönösen jobban
szeretnének, mint az elmém,
és eltűnnek hirtelen a víz alatt.

Gyerekkoromban rettegtem, ha
arra gondoltam, kik úsznak pucér
lábszáraim körül

a szappanzavaros színben elbújva.

A félelem a másik világtól
olyan volt, mint egy eleven lény,
egy etetni való háziállat,
kiről azt kívántam, bár szökne meg.

Ha mégis alámerül fejem, a
gyerekek lesz igaza, aki nem
vagyok már, csak őrzöm őt
magamban. Ott lennének a víz
alatt a szürkebőrű démonok,
és mind olyanok lennének, amilyeneknek
őket elképzelttem, akiknek teremtí
őket szüntelenül a bennem lakó
tomboló szélforgó.

II.

Vízsvatagból homokoázisba menekülnék.
 Miért, miért látnak Ők ennyivel
 többnek?

Ők: egyenlő az erősek és bölcsek.

III.

Benn, a néma-sápadt vízben
 eltűnnek a kádfalak, kékessé
 válik a homály, elúsznak mellettem
 az érzelmek, mint csodálatos,
 fajtalan démonhalak, nem menekülnék,
 vadásznak, mind álcázó technikával,
 aztán valami megrezzen,
 aha, én vagyok az is, ott kicsit
 messzebb az a fehér cápa, aki
 vérszagra gerjed.

IV.

Kiemelkedem a vízből.
 A kapcsolat megszakad.
 A lámpafény világossága pökhendin,
 agresszívan hirdeti a földies dolgokat.
 Úgy hagyom. Az ágyba
 süppedek, átváltok az
 álmokozmosz-csatornára.